

fastsat et Kvantum til Vareudveksling. Det fremgaar formentlig af mine Udtalelser, at jeg stiller mig forstaaende her overfor, men jeg mener, det bør overvejes, om netop et saa stort Kvantum af denne Vare er fornødent, og om man tør fastslaa det paa dette Tidspunkt. For øvrigt mener jeg, at det Kvantum, der skal bruges i Vareudvekslingsøjemed, bør købes, og da Ministeren nu forleden er kommet til Rigsdagen om Bemyndigelse hertil, synes jeg, det vilde være rigtigt ogsaa at lade Rigsdagen forhandle det til sin Tid, naar der bliver Tale om det. Jeg skal senere gøre et Par Bemærkninger om, at det ingenlunde er Hensigten at give Jordbrugerne en øget Adgang til en højere Kornpris derved, at vi foretrækker, at Kornet skal sælges i Stedet for leveres efter Kornligning. Jeg gør naturligvis ogsaa her opmærksom paa, at de 200,000 Tønder, som der forleden blev forelagt Rigsdagen Lovforslag om, bliver udenfor mit Ønske her. Nu er Spørgsmaalet dels, om der vil blive Brug for disse 2 Mill. Tønder, og dels, om Staten ikke kan risikere at brænde inde med dem. Jeg er ikke begejstret for Forholdene i den store Stat i Øst, men det var dog ikke utænkeligt, at Forholdene der kunde udvikle sig saaledes, at en Del af den Mængde Korn, som der utvivlsomt visse Steder findes, kom frem. Jeg kunde derfor tænke mig den Mulighed, at Staten, hvis den allerede paa nærværende Tidspunkt fastslaar, at der skal købes dette Kvantum, kunde komme til at brænde inde med det. Jeg vil derfor anse det for forstandigst at stille dette Spørgsmaal lidt i Bero og senere hen baade af den ene og den anden Grund at underkaste det fornøden Overvejelse, hvor stort Kvantumet bør være. Som antydet kunde jeg meget vel tænke mig, at dette Køb af Korn kunde ske til en mindre Overpris end den, man her har tænkt sig. Mit Parti gør ikke Indvending mod de foreslaaede Priser i og for sig, men Bestemmelserne maa kunne udtrykkes lidt mere ligeud, end sket er, jeg synes, det er ret indviklet, og de, der skal levere Kornet, vil sikkert have vanskeligt ved at regne ud, hvor meget de vil faa.

Naar Ministeren synes at frygte — og Ministeren er ikke ene om denne Frygt —, at Ejendomspriserne er paavirkede af de høje Kornpriser, synes det mig, at naar man i dette Lovforslag stiller i Udsigt — og Ministeren understregede det udtrykkeligt —, at der kan opnaas indtil 35 Kr., saa er den betegnede Fare formentlig til Stede ogsaa ved Vedtagelsen af dette Lov-

forslag. For øvrigt er Grunden til Ejendomspriserens Stigning vel ikke Kornpriserne, de er altid gaaet op og ned. I Firserne og Halvfemsårerne ruineredes mange Landmænd. Det, der i særlig Grad har bidraget til Ejendomspriserens Stigning i indeværende Aar, er Knaphed paa alle Fodermidler, og derved er man blevet fristet til at afhænde Avlen og Besætningerne paa Ejendommene. I det hele er Vareknaphed et Særkende nu for Tiden, og det er det, der har fristet til den Afklædning af Landejendommene, som er i høj Grad betænkelig for dem, der kommer til at overtage de afklædte Ejendomme. Efter min Mening er det intet mindre end en Landsulykke, det viger jeg ikke tilbage for at sige. Der er i Lovforslaget peget paa, at Kartoffler i nogen Udstrækning og Sukkerroer paa lignende Maade kan træde til i Stedet for Levering af Korn. Jeg anser det for rigtigt, at dette i nogen Udstrækning kan ske. Men det forekommer mig, at de forskellige Maader, hvorpaa Kartoffler tænkes tilvejebragt, kan virke uheldigt, bl. a. ogsaa ved, at Ejendomme indtil 20,000 Kr.s Jordværdi kan faa en Overpris af 5 Kr. pr. Td. Kartoffler for et vist Kvantum, men Ejendomme med 21,000 Kr.s Jordværdi derimod ikke. Jeg tror, at disse Skel er vanskelige at begrunde, og de forekommer mig i det hele uheldige.

§ 7 er netop et Vidnesbyrd om det, jeg allerede har peget paa, at man tænker sig den Mulighed, at nogle Ejendomme vil blive gaaet saa nær, at de ikke kan bevare Saasæd og Hestefoder, og de, der bliver saaledes stillede, bliver saa sat under en meget indgaaende Kontrol. Der bliver endvidere stillet i Udsigt, at hvis de ikke dyrker 45 pCt. af deres Agerareal med Korn, skal de erlægge en Afgift paa 5 Kr. pr. hkg, der mangler. Det forekommer mig, at de Erfaringer, man har høstet med Hensyn til Kornbøder, ikke frister til at fortsætte, man burde hellere bestræbe sig for at nedsætte Ligningen. Man maa nemlig ikke glemme, naar vi paa dette Tidspunkt vedtager Bøder for dem, der ikke har dyrket 45 pCt. med Korn, at Forholdet er det, at der i Øjeblikket er mange Mennesker, der har meget svært ved at faa Saasæd. Nu ved jeg vel, at der i Ernæringsraadets Cirkulære Nr. 54 er gjort opmærksom paa, at de, der mangler Saasæd, kan henvende sig der. Der staar i dette Cirkulære at „det udfyldte Skema maa tilbagesendes til Ernæringsraadet snarest muligt og senest den 5. Marts“. Men der siges saa videre: „Senere indkomne Henvendelser om Saasæd vil der kun i ganske særlige Undtagelsestilfælde